

Museu de Cera

«Curiós el canvi que hi hem detectat darrerament: ja no hi ha cap figura de la política catalana»

Perquè a la filla li agrada molt, però també perquè a mi m'agrada que a ella li agradi, uns tres cops a l'any anem al Museu de Cera de Barcelona. Curiós el canvi que hi hem detectat darrerament: ja no hi ha cap figura de la política catalana. Han desaparegut Pujol, Companys, Macià i Tarradellas (que feien companyia a Churchill, Hitler, Lenin, Castro, Arafat o Franco). Fa uns anys van desaparèixer, tot s'ha de dir, Joan Carles i Sofia. I tampoc no han estat renovats per cap Felip VI amb esposa.

Però m'ha fet pensar quin devia ser el motiu de fons de la desaparició. Se m'acudia que hagués estat el ?procés? i la tensió que ha generat. I també l'enterrament de la Transició (ja fa temps que no hi ha Felipe González ni Suárez), i el fet que la República del 31 hagi quedat superada pel republicanisme del 2017. Si volen trobar polítics catalans al museu, canviïn de sala i vagin a veure una mena d'escena costumista en un menjador amb Núria Feliu, mossèn Cinto, Prat de la Riba i Joan Manel Serrat (i un pastoret dels remences) amb Montserrat traient el cap per la finestra.

No sé imaginar-me la comissió del museu decidint quins polítics treu i posa cada trimestre, però sí que sé que al final l'espai de la gran sala ara mateix l'ocupen dictadors i figures de la Segona Guerra Mundial. De sobte, és com si la política espanyola i catalana no haguessin existit (llevat de Franco, aquest sí que el conserven perquè queda bé al costat de Hitler). I això té a veure amb el fet de ?no ferir sensibilitats?, segur, en uns anys tan convulsos com els que vivim.

Jo no comparteixo el criteri museístic, però admeto que la història va tan accelerada aquests anys que pot ser delicat posar figures d'alta sensibilitat simbòlica i política massa a prop de figures solidificades pel pas del temps com Cleòpatra o Napoleó, o Stalin mateix, figures tan sòlides que ja no semblen de cera sinó de pedra.

La història se'ns desfà entre els dits i això només pot voler dir que la cosa avança, que la tenim a les mans i que se'ns moren alguns ?pares? polítics (els avis i besavis, com deia, beuen ratafia al menjador). Tenim un motllo que encara no sabem com sortirà, però ara mateix l'ambient està massa encès com per apostar per Aznar o Mas, i molt menys per Puigdemont o Junqueras o Cuixart, i, a banda que cada dia ens duren més els mandats, la gran partida encara es juga. Jo crec tenir clar qui quedarà esculpit amb el temps, però dependrà d'una cosa: que aquella DUI solemnement proclamada en un Parlament acabi un dia, precisament, solidificant-se. Potser aleshores caldrà fer. D'una vegada per totes, una sala especial on tancar el feixistes.